

PETŐCZ ANDRÁS

Reg és est

Arany Jánosnak

Szeretem a reggelt.
Lenéz csak lomhán a magasból:
a költő, tán nassol,
eképpen készülődik, csendben,
mormol keresetlen
szavakat önnönmagának így,
hogy költészetnek higyj
mindenféle hétköznapi tettet...

Ah, az est!
Tiltakozik elme, test,
legfeljebb, ha az alkohol,
melytől minden szerveid meglakol,
hogy a halántékon dobol,
és egyre kérdi, egyre kérdi,
mit hagytál *ma* örökül a holnaputánra?,
lehetsz-e büszke a tegnapi már ma?

Ágnes asszony könyörgése

Arany János ismeretlen verse

Szöghajamat megsimítom,
igazítom már a kendőm,
lépdelek a fagyott úton,
a nagytemplomi kerengőn.
Segíts meg, Uram, Istenem.

Mondják azt, hogy gyilkos vagyok,
suttogják a gonosz népek,
a lepedőm *tisztán* ragyog,
így aztán kegyelmet kérek.

Segíts meg, Uram, Istenem.

Ne beszéljen rólam senki,
az Ég úgy is megítél majd,
engedjetelek *tiszta* lenni,
aki előtt mind fejet hajt.

Segíts meg, Uram, Istenem.

Mosom leplem majd' naponta,
nem lát azon senki foltot,
hogyan ott bárki vére volna?,
kiabálják vén koboldok?

Segíts meg, Uram, Istenem.

Fagyott úton leborulok,
a nagytemplom fölém hajlik,
szöghajamról *az a kendő*,
véres-vörös földre hullik.

Segíts meg, Uram, Istenem.

Szöghajamat megsimítom,
felemelem a keszkendőm,
s felállok a fagyott úton,
a nagytemplomi kerengőn.

Segíts meg, Uram, Istenem.

Ó, Zoltán! Jajja feteled a oró,
Mint ünnepedre puros dalba főtűd,
A ványos igle lönt s atadózó:
Főljaj a műny hűvű,
s Zönyisepp a pontvű!

